

Ömür Biterken

– MESUT ÇİFTÇİ · 22 Haziran 2009

Gri renkli

Ve ağır bulutlarla kaplı gökyüzü izliyorum uzun uzun,

Uzun uzun düşünüyorum sonra,

Gri bulutlarla kaplı,

Ağır hüznün istilasında kalmış ömrümü.

Yıkılmadım, pes etmedim, yenilmedim.

Savaşım yalnızca,

Savaşmam gereken ne varsa dünya da.

Açlıkta çektim, fukaralıkta,

Paralarımı sayamadığım günlerimde oldu,

Altı delik ayakkabımı yaptıramadığım günlerim de.

Üzüldüm çokça

Ve mutlu da oldum pek az.

Sevdim sonra, çok sevdim.

Aldatıldım ve de aldattım.

İzler kaldı geriye ömrümde,

Yaşadıklarımın izleri.

Şimdi o izleri sürüyorum, belki ulaşırım diye

Ulaşmak istediğime.

Ömrün hiçbir yere ulaşmayan bir yol olduğunu

Yeni yeni anlıyorum.

Bir merdiven gibi,

Hiçbir yere ulaşmayan bir merdiven.

Son günlerimi yaşadığımı biliyorum.

Doktorların ne söylediği umurumda değil.

Beyaz çarşaflar içinde, amonyak kokulu hastane odasında,

Ölümü bekliyorum.

Gri renkli

Ve ağır bulutlarla kaplı gökyüzünü izliyorum uzun uzun,

Uzun uzun öksürüyorum,

Ciğerlerim sökülüyor.

Hemşireler iğne yapıyorlar, afyon iğnesi.

Uyuyorum...